

13.4.1978 Důvěrník Hudebník uvedl, že mu Hutka říkal o vycestování, ihned po zastavení trestního stíhání. Záznam uvádí: Poznatek je pravdivý, neboť je **ověřen z dalších pramenů.**

22.5.1978 ministr vnitra dává písemný příkaz podřízeným složkám žádosti vyhovět. Viz. Svazek J.Hutky: Přísně tajné, čj N/Z – 001/1978, náčelníkovi X.správy generálmajoru Vladimíru Stárkovi.

Celé řízení trvalo dva a půl měsíce.

O Hutkově rozloučení píše Pavel Kohout v Ioni vydané knize a František Kriegel ve vzpomínkách. Na diskotékách je Hutkova emigrace vyhlášována do mikrofonu, žijí účastníci rozlučkové párty, Svobodná Evropa, Hlas Ameriky, britský rozhlas informují, že požádal ministerstvo vnitra Československé socialistické republiky o propuštění ze státního občanství. O Hutkově žádosti podané 10.března 1978 jsou dotazovány úřady (důchodové zabezpečení, zdravotní pojištění, případné zadlužení, protože Hutka nepracoval potřeboval souhlas příslušného národního výboru. Stát vybíral vysoké částky za získané vzdělání, v tomto případě hned dvou osob. Každý snivec o emigraci si spočítal, že "vyplacení se", následně nový pas či kopie dokumentů, získané diplomatickou cestou, převýší dva tisíce dolarů ... Hrozilo, že západní ambasády dvojici vyšupačí pro chybějící cestovní papíry, povinné k udělení víz – ty však Hutka postrádal – v životě neměl pas – tedy nároky, které povinně musel splnit kdokoli ze zákona o cestovních dokladech....).

Jak vidno, Jaroslav Hutka dělal vše, ale opravdu vše - aby se to estébáci dozvěděli jako poslední.... Nezvratné však je, že již před 13.dubnem 1978 věděl, že bude amnestován. I o tom existuje záznam.

18.10.1978 manželé Hutkovi v 15 hod. přejíždějí ve vlastním autě hranice Československa. Cestu z Prahy jim jistí zvláštní odbor pohraniční StB, který před závorou zamává.

Vše od podání žádosti po sbalení kufrů trvalo sedm měsíců. StB nebyla poslední, která se o vycestování měla dozvědět, ale naopak první. Od Hutky. Pana Hutku nemohl nikdo prásknout, jak tvrdí 30 let Lidovým novinám – prásknul se sám. Samopráskač.

Poznámka: Jaroslav Hutka s manželkou Danielou Hutkovou vycestovali na arch papíru popsaným z jedné strany. Prý měl zákonnou váhu cestovního dokladu. Hra na emigraci politického odpůrce režimu proběhla v součinnosti se Zpravodajskou správou Hlavní správy pohraniční stráže a ochrany státních hranic. Jestliže na čáře bylo zastřeleno přes 300 útěkářů, pak vycestování Jaroslava Hutky, legalizoval sám ministr vnitra soudruh Obzina. Vyvázání ze státně-občanského svazku, neboli propuštění ze státního občanství bylo u politických případů plně v gesci federálního ministerstva vnitra, avšak co je „politikum“ určoval Ustřední výbor KSČ – jenže... v jeho archivu se dodnes nenašla směrnice týkající se nucení občanů k emigraci. Ten rozhodoval i o detailech vyhazování „politických“ ze zaměstnání, a jaká má zaměstnavatel udělat právní kličky – viz dochovaný zápis o vyhazovu předsedy Jazzové sekce z hudebního vydavatelství Panton..

Dva roky po odjezdu manželů Hutkových nebyla povolena cesta na západ folkaři Vladimíru Mertovi. StB jej pozvala k pohovoru:

Vladimír Merta v průběhu pohovoru vzal na vědomí vysvětlení stanoviska orgánů pasu a víz s tím, že si není vědom žádné činnosti, která by byla v rozporu se státními zájmy ČSSR.

Mertovi bylo sděleno, že jeho současná umělecká i tvůrčí činnost neodpovídá poslání a cílům socialistické kultury a kulturní politice strany. Vzhledem k těmto skutečnostem není dostatečná záruka, že bude svým vystupováním vhodně reprezentovat ČSSR v zahraničí. Současně mu byla formulována nabídka vystěhování z ČSSR.

Na tuto nabídku reagoval ing. MERTA sdělením, že v současné době nepomýšlí na vystěhování z ČSSR. Má zde rodinu, přátele a již i určité umělecké zázemí.